

РЕШЕНИЕ

№ 643

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **9842** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 34323 от 11.10.2021 година, подадена от Л. В. Е., ЕГН [ЕГН], в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес: гр. С., [жк], [жилищен адрес]0, срещу решение № ПИ-200/30.06.2021 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.), с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане изх.№ С210022-000-0204953/10.05.2021 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, с което не е уважено възражение за изтекла погасителна давност относно публични вземания по изпълнително дело № 22110006158/2011 г., в размер на 32 748,96 лв.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и се иска отмяната му. Жалбоподателят твърди, че неправилно административният орган е приел, че са настъпили обстоятелства по смисъла на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата си, не формулира доказателствени искания, като развива доводи за изтекла давност на задълженията. Претендира разноси.

Ответникът по касационната жалба - директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и изразява искане същата да бъде оставена без уважение. Поддържа, че давността за задълженията не е изтекла, тъй като същата е била спряна с налагането на обезпечителни мерки. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III-то отделение, 16 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., е образувано изпълнително дело №22110006158/2011 г. срещу Л. В. Е. с ЕГН [ЕГН], с [фирма], с ЕИК[ЕИК], за принудително събиране на публични държавни вземания.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0057888/21.12.2016 г., е наложен заповест на длъжника върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД.

В хода на изпълнителното производство, с молба/възражение с вх. №02-53-00-100/05.05.2021 г., длъжникът е поискал погасяване по давност на публичните задължения, по изпълнително дело №22110006158/2011 г.

По направеното искане, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953 от 10.05.2021 г.,

С издаденото Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953 от 10.05.2021 г., молбата на длъжника е частично уважена. Погасени са по давност публичните задължения, описани в позиция от №1 до №5, от стр. 1 до стр. 2 от разпореждането и е отказано прекратяване на производството по принудително изпълнение относно публичните задължения, описани в позиция от №1 до №68, от стр. 2 до стр. 6 от същото разпореждане.

Л. В. Е., с [фирма] е обжалвал Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021г., в частта, в която е отказано погасяване по давност на част от публичните задължения.

С решение № ПИ-200/30.06.2021 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата на Л. В. Е., с [фирма], е оставена без уважение като неоснователна.

Решението е изпратено на Л. В. Е. с писмо от 01.07.2021 г., но по делото не са представени доказателства за неговото получаване. При тези данни съдът приема, че жалбата срещу решението, до Административен съд София-град, от 20.09.2021 г. е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Решението на директора на ТД на НАП С. е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Същото е видно от представената заповед № 367/17.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си, се е произнесъл с решение по оспореното разпореждане на публичния изпълнител.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ - 200/30.06.2021 г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Видно от Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г., публичният

изпълнител е отказал да прекрати, поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания, установени с декларации обр. 6 за 2013 г., 2014 г. и 2015 г., задължения по ЗДДС за 2013 г., 2014 г. и 2015 г., както и задължения по ЗДДФЛ за 2014 г., 2015 г. и 2016 г., подробно описани в позиция от №1 до №68 в разпореждането. Прието е, че публичните задължения за периода 26.10.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 26.11.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 28.12.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода м.11.2013 г., установени с декларация обр. 6 с вх. №220021306199425/01.11.2013 г., декларация обр. 6 с вх. №220021306763932/29.11.2013 г., декларация обр. 6 с вх. №220021400008641/07.01.2014 г., описани подробно в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г., не са погасени по давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

За задълженията за периода 26.10.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 26.11.2013г. - 15.08.2014 г., за периода 28.12.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода м.11.2013 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2014 г., тъй като задълженията са били дължими през 2013 г. и е следвало да бъдат платени през същата 2013 г. За задълженията за м. 12.2013 г., както и за задълженията за м.01.2014 г., м.02.2014 г., м.03.2014 г., м.04.2014 г., м.05.2014 г., м.06.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.09.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2015 г., тъй като задълженията са били дължими през 2014 г. и е следвало да бъдат платени през същата 2014 г. Публичните задължения за периода м.12.2014 г., м.01.2015 г., м.02.2015 г., са установени с декларация обр. 6 с вх. №220021503105432/08.04.2015 г., декларация обр. 6 с вх. №220021503199144/15.04.2015 г. и декларация обр. 6 с вх. №220021504408522/14.05.2015 г., описани подробно в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г. За задълженията за м.12.2014 г., както и за задълженията за м.01.2015 г., за м.02.2015 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като задълженията са били дължими през 2015 г. и е следвало да бъдат платени през същата 2015 г.

Относно публичните задължения, установени с декларации по ЗДДС за периода м.10.2013 г., м.11.2013 г., м.12.2013 г., м.07.2014 г., м.11.2014 г., м.08.2015 г., установени с СД по ЗДДС с вх. №22021290536/14.11.2013 г., СД по ЗДДС с вх. №22021296540/14.12.2013 г., СД по ЗДДС с вх. №22021303163/14.01.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021346426/13.08.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021373895/15.12.2014г., СД по ЗДДС с вх. №22021441104/14.10.2015 г., описани в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г., също е прието, че не са погасени по давност.

Публичните вземания по ЗДДФЛ за 2014 г., за 2015 г. и за 2016 г., установени с декларация по ЗДДФЛ с вх. №224391500548213/30.04.2015 г., декларация по ЗДДФЛ с вх. №224391600536749/03.05.2016 г., декларация по ЗДДФЛ с вх. №224391700544308/02.05.2017 г., подробно описани в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г., също е прието, че не са погасени по давност. За задълженията по ЗДДФЛ за 2014 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като задълженията по ЗДДФЛ са били дължими през 2015 г.,

декларирани са от жалбоподателя през същата 2015 г. и е следвало да бъдат платени през 2015 г., на основание чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 67, ал. 5 от ЗДДФЛ. За задълженията по ЗДДФЛ за 2015 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2017 г., тъй като задълженията по ЗДДФЛ са били дължими през 2016 г., декларирани са от жалбоподателя през същата 2016 г. и е следвало да бъдат платени през 2016 г., на основание чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 67, ал. 5 от ЗДДФЛ. За задълженията по ЗДДФЛ за 2016 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2018 г., тъй като задълженията по ЗДДФЛ са били дължими през 2017 г., декларирани са от жалбоподателя през същата 2017 г. и е следвало да бъдат платени през 2017 г., на основание чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 67, ал. 5 от ЗДДФЛ. За тези задължения давностният срок по принцип изтича на 01.01.2023 г.

Публичният изпълнител, както и решаващият административен орган приемат, че в 5-годишния срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК са били предприети действия, довели до спиране на давността. Позовават се на нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, според която давността се спира с налагането на обезпечителни мерки. За обезпечаване на задълженията, с ПНОМ с изх. №С160022-022-0057888/21.12.2016 г., е наложен заповед на длъжника върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД. С оглед на горното, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК е направен извод, че давността е спряла да тече преди да е изтекъл 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Според разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Този срок по аналогия на началната дата на 5-годишния давностен срок започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение.

В конкретния случай, за публичните задължения за периодите до м.11.2013 г., установени с декларация обр. 6, този срок е започнал да тече от 01.01.2014 г., тъй като задълженията е следвало да бъдат платени през 2013 г., и същият не е изтекъл, както към момента на издаване на процесното разпореждане и решение, така и към настоящия момент.

По отношение на публичните задължения за периода м. 12.2013 г., м.01.2014 г., м.02.2014 г., м.03.2014 г., м.04.2014 г., м.05.2014 г., м.06.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.09.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г., установени с декларация обр. 6 с вх. №220021402015281/14.03.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021402021418/14.03.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021403120832/15.04.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021405814991/26.06.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021405815049/26.06.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021405860511/01.07.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021407159983/20.08.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021409537715/15.11.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021409537743/15.11.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021409537776/15.11.2014 г., декларация обр. 6 с вх. №220021500262588/15.01.2015 г., декларация

обр. 6 с вх. №220021500262855/15.01.2015 г., декларация обр. 6 с вх. №220021503096431/08.04.2015 г., за периода м.12.2014 г., м.01.2015 г., м.02.2015 г., установени с декларация обр. 6 с вх. №220021503105432/08.04.2015 г., декларация обр. 6 с вх. №220021503199144/15.04.2015 г. и декларация обр. 6 с вх. №220021504408522/14.05.2015 г., описани подробно в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г. също не е изтекла абсолютната погасителна давност.

За задълженията по ЗДДС за м. 10.2013 г. и за м. 11.2013 г., срокът на абсолютна погасителна давност е започнал да тече от 01.01.2014 г., за задълженията по ЗДДС за м.12.2013 г., за м.07.2014 г., за м.11.2014 г., този срок е започнал да тече от 01.01.2015 г., съответно за задълженията по ЗДДС за м.08.2015 г. този срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., и към момента на издаване на процесното разпореждане и решение, както и към настоящия момент не е изтекъл.

За публичните задължения по ЗДДФЛ за 2014 г. този срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като задълженията е следвало да бъдат платени през 2015 г., и също не е изтекъл. Аналогично на задълженията за 2014 г. се изчисляват и давностните срокове за задълженията по ЗДДФЛ за 2015 г. - 2016 г., описани в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г. и относно тях също не е приложим срока на абсолютна погасителна давност.

Погасителната давност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в обратната насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е регламентирана в разпоредбата на чл. 171 от ДОПК, според, ал. 1 на която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според, ал. 2 на същия текст, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1-когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2-когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3-когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4-когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6-когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. В конкретния случай е налице твърдение на ответника по жалбата, че е налице основанието по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - наложена е обезпечителна мярка.

Според ответника, протичането на давностния срок е спряно с налагане на обезпечителна мярка - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника, както и по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД.

По настоящият казус е налице изпълнително действие - налагане на запор, видно от

постановление за налагане на обезпечителни мерки- /ПНОМ/, посочено по-горе, т.е. преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е валидно наложена, за да се приеме спиране на давността по чл. 172, ал. 1 т. 5 от ДОПК.

Видно от чл. 172, ал. 1 т. 5 от ДОПК, във вр. с чл. 172, ал. 2, обезпечителната мярка трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато запорното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата запорът няма действие. Не е елемент връчването на длъжника, поради което и това негово възражение в жалбата се явява неоснователно. Това е така, тъй като обжалването не спира изпълнението. Релевантно е в настоящия случай е съобщението до банката, съответно до Централен регистър на особените залози. Едва при уведомяването им, съответно вписване на конкретното обстоятелство, следва да се приеме, че има наложена обезпечителна мярка и същите като изпълнителни действия спират давността. В конкретния случай, установена е началната дата на такова твърдяно спиране - 22.12.2016 година, когато е издадено писмено потвърждение от У. Б. АД за наложения запор.

В хода на административното производство, обаче не са ангажирани доказателства, а това е в тежест на ответника, че в процесната сметка на длъжника е имало налични средства. Ответникът изрично признава в своето решение, с което се потвърждава разпореждането на публичния изпълнител, че по изпълнителното дело не са извършвани действия по изпълнение.

Целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за събирането занапред. Следователно, дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

От доказателствата, съставляващи в цялост приложената от ответната страна преписка по изпълнителното дело, съдът установява, че считано от образуване на изпълнително дело № 22110006158/2011 година до датата на постановяване на Разпореждане от 11.06.2021 година на публичен изпълнител при НАП, оспорено от длъжника пред директора на ТД НАП С., не са били предприемани действия по принудително изпълнение. Това обстоятелство е посочено изрично и от публичния изпълнител в цитираното разпореждане. Потвърждава се и от съдържанието на справките за размера на задълженията на задълженото лице по периоди, от които се установява, че по изпълнителното дело не са били събрани изобщо парични суми. Независимо от наложения запор в У. Б. АД на банковата сметка на длъжника не са превеждани по сметка на публичния изпълнител парични суми. Единствено доказателство, че такава банкова сметка с титуляр длъжника Л. Е.

е била открита и активна в посочената търговска банка съставлява писмото на У. Б. АД с изх. № 317777 от 22.12.2016 година, до ТД на НАП. Същото обаче не дава сведения за състоянието на сметката, наличност на суми по нея, дали и върху каква сума е било наложено обезпечение.

Горното обоснова извод, че чрез изпращане на запорно съобщение към тази банка изпълнението е било насочено към сметка без яснота за наличност и за целия период на действие на запора не е било изяснено дали изобщо в сметката са налични средства, които могат да послужат за изпълнение на задължението. В този смисъл следва да се приеме, че не е установено ефективно налагане на обезпечителни мерки, върху реално съществуващо имущество на длъжника.

Както бе посочено, извън налагането на обезпечителния запор с неустановен период на действие, от страна на публичния изпълнител не са извършвани действия по изпълнителното дело за установяване на притежавано имущество от длъжника и принудителното събиране на публичните вземания през целия период от образуване на делото през 2011 г. до издаване на разпореждане изх.№ С210022-000-0204953/10.05.2021 г. Доказателства в обратна насока не са наведени от ответната страна в хода на съдебното производство. Към изпълнителното дело, след неговото образуване само са били присъединявани следващи публични задължения, спрямо които не са били предприемани мерки за изпълнение, при наличие на безспорни сведения, видно от справката за задължения, че длъжникът системно не плаща задълженията си към държавния бюджет, произтичащи от различни основания.

С оглед на изложеното и след като не възприема като доказана тезата на публичния изпълнител за спиране на давността за определен конкретен период, споделена и потвърдена от директора на ТД на НАП в оспорваното решение, следва да се приемат за основателни възраженията на жалбоподателя за погасяване по давност на публичните му задължения по декларации обр. 6 за 2013 г., 2014 г., 2015 г., по ЗДДС за 2013 г., 2014 г., и 2015 г. и по ЗДДФЛ за 2014 г., 2015 г., Относно периода 2016 г., касаещ задълженията по ЗДДФЛ, за който е подадена жалба пред настоящата инстанция, съдът намира жалбата за неоснователна. За тези задължения давностният срок по принцип изтича на 01.01.2023 г.

От страна на жалбоподателя се претендира заплащане на разноски, които в случая са в размер на 50,00 лева заплатена държавна такса.

Предвид изхода на правния спор и своевременно направеното искане за присъждане на разноски, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 200,00 лева, на основание чл. 10, т. 4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приложима на основание чл. 161, ал.1, изр. последно от ДОПК, вр. чл. 144, ал.2 от ДОПК.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК и чл. 160, ал.3 от ДОПК, вр. чл. 144, ал.2 от ДОПК, Административен съд София - град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ПИ-200/30.06.2021 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Л. В. Е. срещу разпореждане изх.№ С210022-000-0204953/10.05.2021 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, в частта му, с която не е уважено възражение за изтекла погасителна давност за публични вземания по изпълнително дело № 22110006158/2011 г., относно задълженията за периода 26.10.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 26.11.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 28.12.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода м.11.2013 г., за м. 12.2013 г., за задълженията за м.01.2014 г., м.02.2014 г., м.03.2014 г., м.04.2014 г., м.05.2014 г., м.06.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.09.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г., за периода м.12.2014 г., м.01.2015 г., м.02.2015 г., установени с декларация обр. 6, описани подробно в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г; за публичните задължения, установени с декларации по ЗДДС за периода м.10.2013 г., м.11.2013 г., м.12.2013 г., м.07.2014 г., м.11.2014 г., м.08.2015 г., установени със СД по ЗДДС с вх. №22021290536/14.11.2013 г., СД по ЗДДС с вх. №22021296540/14.12.2013 г., СД по ЗДДС с вх. №22021303163/14.01.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021346426/13.08.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021373895/ 15.12.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021441104/14.10.2015 г., описани в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г., за публичните вземания по ЗДДФЛ за 2014 г. и за 2015 г., установени с декларация по ЗДДФЛ с вх. №224391500548213/30.04.2015 г., декларация по ЗДДФЛ с вх. №224391600536749/03.05.2016 г., подробно описани в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г.

ОТМЕНЯ разпореждане изх.№ С210022-000-0204953/10.05.2021 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, в частта му, с която не е уважено възражение за изтекла погасителна давност за публични вземания по изпълнително дело № 22110006158/2011 г., относно задълженията за периода 26.10.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 26.11.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода 28.12.2013 г. - 15.08.2014 г., за периода м.11.2013 г., за м. 12.2013 г., за задълженията за м.01.2014 г., м.02.2014 г., м.03.2014 г., м.04.2014 г., м.05.2014 г., м.06.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.09.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г., за периода м.12.2014 г., м.01.2015 г., м.02.2015 г., установени с декларация обр. 6, описани подробно в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г; за публичните задължения, установени с декларации по ЗДДС за периода м.10.2013 г., м.11.2013 г., м.12.2013 г., м.07.2014 г., м.11.2014 г., м.08.2015 г., установени със СД по ЗДДС с вх. №22021290536/14.11.2013 г., СД по ЗДДС с вх. №22021296540/14.12.2013 г., СД по ЗДДС с вх. №22021303163/14.01.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021346426/13.08.2014 г., СД по ЗДДС с вх. №22021373895/ 15.12.2014г., СД по ЗДДС с вх. №22021441104/14.10.2015 г., описани в Разпореждане с изх. №С210022-000-0204953/10.05.2021 г., за публичните вземания по ЗДДФЛ за 2014 г. и за 2015 г., установени с декларация по ЗДДФЛ с вх.

№224391500548213/30.04.2015 г., декларация по ЗДДФЛ с вх. №224391600536749/03.05.2016 г., подробно описани в Разпореждане с изх. №С210022 -000-0204953/10.05.2021 г..

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП С. за ново произнасяне в отменената част, за отписване на публични задължения и прекратяване на изпълнителното производство, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. В. Е. срещу решение № ПИ-200/30.06.2021 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Л. В. Е. срещу разпореждане изх.№ С210022-000-0204953/10.05.2021 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, в частта му, с която не е уважено възражение за изтекла погасителна давност за публични вземания по изпълнително дело № 22110006158/2011 г., относно задълженията по ЗДДФЛ за периода 2016 г. по декларация по реда на ЗДДФЛ с вх. №224391700544308/02.05.2017 г.

ОСЪЖДА директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. да заплати на Л. В. Е., ЕГН [ЕГН], в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес: гр. С., [жк], [жилищен адрес]0, сума в размер на 50,00 /петдесет/ лева, разноски по делото.

ОСЪЖДА Л. В. Е., ЕГН [ЕГН], в качеството му на [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес: гр. С., [жк], [жилищен адрес]0 да заплати на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. сума в размер на 200 /двеста/ лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: